

ПИСМО ДО ЕДИНЪ ПРИЯТЕЛЪ

Азъ искахъ да ти пиша тъй отдавна,
преди недѣли, месеци, години . . .
Но ето : днесъ се мръкна твърде рано
и азъ си спомнихъ пакъ за тебъ. Прости ми!

Скръбъта или опияняващата пролѣтъ
ме каратъ да започна, самъ не зная,
но днеска искамъ цѣлъ да се разтворя
и да изчезна въ нѣкой кѣтъ потаенъ.

Сега прозореца ми е отворенъ
и вечерята извира изъ земята.
Предметитѣ край менъ сами говорятъ
и бодъръ гласъ ме вика отъ полята.

Приятелю, нали ме помнишъ още,
и менъ и мойто сиво, вакло стадо?—
Съсъ тебе, знаешъ, колко сини ноци
сме спали по косенитѣ ливади.

Азъ днесъ ти пиша. Искамъ да те питамъ .
живѣешъ ли? Ожени ли се вече?
Като глухарче времето отлита
и всѣки мигъ разкрива нова вѣчностъ.

Изминаха се дни отъ нашто детство,
години — братска кръвъ се лѣ въ селата!
Оставиха ни тукъ едно наследство,
едно жестоко бreme безъ отплата.